

MASALAH KITA YANG WAJIB DIKAJI

PERHATIAN KEPADA TUDUHAN-TUDUHAN DATO' ONN KE ATAS ORANG MELAYU

Di dalam perjumpaan pemuda UMNO yang telah diadakan di Kuala Kangsar pada hari Ahad 4 Februari 1951 tatkala membuka persidangan itu Dato' Onn bin Jaafar yang Di-Pertua "UMNO" di dalam ucapan pembukaan telah menyatakan (1) Raja-raja Melayu, pegawai-pegawai Melayu, penduduk Melayu dan akhbar-akhabar Melayu itulah yang memecahkan perpaduan orang Melayu, (2) Rusuhan yang berlaku di Singapura itu dikatakannya ialah hasutan-hasutan orang dari luar yang telah diikut dengan membuta tuli oleh orang Melayu sendiri, ia hairan mengapa orang-orang Melayu dengan tidak menimbang telah terikut perbuatan orang di Singapura – bukan di Tanah Melayu – yang dilakukan dengan berselindung oleh mereka itu dengan nama Melayu dan agama Islam sambil menyatakan bahawa mereka itu yang telah beragama Islam selama 300 tahun di bawah anjuran orang Arab pada hari ini pula telah terburu-buru mengikut anjuran orang-orang Pakistan – bukan Melayu – lalu membodoh dan menjahilkan orang-orang Islam 300 tahun lamanya tidak boleh menjalankan agamanya sendiri – masih berkehendak panduan orang lain yang bukan orang Tanah Melayu dan yang bukan taat dan setia kepada Tanah Melayu.

AWAS - JANGAN TERPEDAYA!

(Oleh Edrus)

Yang tersebut di atas ini ialah sebahagian daripada selaran Dato' Onn ke atas perkara yang mengenai kedudukan orang-orang Islam di Semenanjung Tanah Melayu yang di dalam jiwa dan ruh mereka telah sebatи perasaan bahawa di antara orang Islam dengan Islam itu bersaudara – sakit seorang, yang lain merasa pula sakitnya – yang telah dibuktikan dengan kejadian – bahawa orang-orang luar yang disebut oleh Dato' Onn itu merekalah yang telah berkurban kerana orang Melayu di dalam tiap-tiap perkara yang mengenai kesakitan orang-orang Melayu – bukannya daripada anak-anak dagang yang diurut-urut tenguknya oleh Dato' Onn dengan puja-pujaan dengan menjadikan orang Melayu dileburkan kepada bangsa Malayan yang menjadikan punca pecah-belah orang Melayu sesudah mereka itu bersatu dan dapat bersatu dengan nama Allah yang telah digunakan oleh Dato' Onn nampaknya sebagai satu topeng untuk mencari persatuan di antara orang Melayu supaya mendapat segala cita-citanya dan apabila perkataannya diterima dan

masin dan apabila orang memandang bahawa ia seorang penganjur Melayu maka setelah mendapati itu ia lalu membuat sesuatu yang berlawanan dengan kehendak orang-orang Melayu dan dengan perlawanan itulah orang Melayu pecah-belah lalu tercari-cari kepada seorang penganjur yang tulus ikhlas yang difikirkan mereka tidak boleh dijadikan perkakas oleh sesiapa jua pun.

Orang-orang yang bersama-sama menaja persatuan itu sendiri dikatakan banyak telah menarik diri tidak berpuas hati oleh kerana mereka melihat dan mengetahui bahawa mereka seolah-olahnya jadi perkakas semata-mata untuk kemahanuan dan cita-cita Dato' Onn sendiri – bukan cita-cita orang Melayu dan barangkali mereka itu menginsafi bahawa mengikut cara dan kehendak seorang yang diketuakan dengan mengikut kemahuannya sendiri tidak berdasarkan mesyuarat itu tentulah ingat kepada amaran yang telah disebut oleh Rasullullah (SAW) dengan sabdanya yang maksudnya: "Apabila Allah hendak mencelakakan sesuatu kaum maka ia serahkan urusan mereka kepada ketua-ketua yang membuat semahu-mahunya sahaja."

Adakah Dato' Onn berpendapat bahawa caranya itu sahaja yang benar sedang bermillion-million umat Melayu yang lain itu telah salah? Tidak dinafikan bahawa orang Melayu pada masa ini tidak bersatu sebagaimana yang didapati di dalam persatuan mereka pada tahun 1946-1947 tetapi kalau kita kaji sebab perpecahan itu terbit bukannya salah orang Melayu tetapi kesalahan itu menurut pandangan sebahagian orang Melayu boleh dibilang terbitnya daripada perbuatan-perbuatan Dato' Onn sendiri.

Perhatilah bahawa mereka itu dapat disatukan ialah dengan agama oleh sebab tidakkah tatkala menyeru persatuan itu berbakul-bakul ayat-ayat Allah telah digunakan oleh pengikut-pengikutnya tetapi apabila cita-cita mereka itu didapat maka Dato' Onn telah mengelincing kebolehan-kebolehan agama yang telah berjiwa di dalam hati orang Melayu.

Sekiranya Dato' Onn mengutamakan atau mempunyai ruh agama di dalam dadanya maka tidaklah ia menempelak bahawa orang Melayu yang telah 300 tahun beragama Islam itu tidak mempunyai semangat-semangat agama dan tahu kewajipan dirinya yang dikelubungi oleh khurafat-khurafat yang digalakkan oleh pertadbiran-pertadbiran sendiri dengan orang-orang Melayu seolah-olah membuatkan dirinya kepada merbahaya-merbahaya khurafat-khurafat yang melemahkan ruh dan jiwa orang Melayu yang berakar berumbi itu. Mengapa saya katakan begitu?

Jawabnya perhatilah di dalam tiap-tiap buah negeri Melayu – tidak kecuali di dalam Johor sendiri – khurafat-khurafat itu bukannya sahaja berlaku di atas orang ramai tetapi juga berlaku di atas jabatan-jabatan agamanya bahkan jabatan-jabatan itulah dijadikan oleh setengah-setengah mereka yang takut hilang pengaruh untuk menyekat jiwa yang bebas di dalam tiap-tiap orang yang beragama memberi faham fikirannya kepada sesuatu yang meninggikan agama Allah.

Kelemahan-kelemahan itu terbukti lagi dengan orang-orang Melayu sendiri yang memegang tumpuk pemerintahan negeri barangkali juga termasuk Dato' Onn sendiri nampaknya harus mensesiakan langsung beberapa lamanya hak kebebasan beragama di negeri ini dan tidak merebut peluang untuk menyedarkan orang-orang Melayu dengan agamanya bahkan sebahagian daripada mereka itu melakukan sebaliknya menggalakkan

perbuatan-perbuatan yang asi – membela kangkan pelajaran-pelajaran Islam – pada hal mereka kalau dikatakan bukan orang Islam mereka akan marah.

Tetapi entah apa sebabnya dengan tidak mengukur perasaan dan jiwa orang-orang Islam lalu ia menuduh orang-orang Islam yang datang ke Tanah Melayu itu ialah orang yang khianat kepada bangsa Melayu dan dengan sebab itulah barangkali ia lalu mengambil Ah Cheong dan Putu Samy menjadi "saudaranya"? Tidaklah diketahui adakah yang demikian kerana desakan iktisad pada hal kejadian-kejadian yang berlaku sehingga hari ini menunjukkan bahawa mereka itu datangnya ke mari semata-mata menyelongkar kekayaan negeri ini – bukan ikhlas kepada bangsa Melayu, orang Melayu sendiri telah melihat apa yang terjadi di ruangan matanya hari ini. Orang Melayu sekarang sendiri mengetahui bahawa cita-cita berkerajaan sendiri di Tanah Melayu yang dimegah-megahkan oleh Dato' Onn tidak lain dan tidak bukan faedahnya menurut pendapatnya tidak untuk orang Melayu tetapi bagi faedah seorang berdua dan suku sakatnya setelah bolehlah disifatkan bangsa Melayu dijadikan mereka bangsa Malayan; setelah iktisad orang Melayu di dalam negeri ini runtuh; setelah agama mereka diselaputi oleh khurafat-khurafat yang tidak putus-putusnya sehingga orang Melayu masih banyak menyangka bahawa beragama Islam habisnya pada ibadah sahaja, ibadah yang mana tidak sunyi pula diselaputi oleh khurafat-khurafat.

Jika Dato' Onn seorang yang mempunyai ruh dan semangat Islam yang suci dengan sifatnya sebagai pengajur itu sudah tentu di Johor tidak ada lagi istiadat-istiadat yang bercampur dengan khurafat-khurafat yang menjadikan ulama yang duduk di dalam jabatan agama itu nampaknya terpaksa memejamkan matanya seolah-olah tidak mengetahui bahawa mereka telah melakukan khurafat-khurafat dan seolah-olah mereka tidak merasa bahawa mereka itu hanya dijadikan "anak patung" ataupun permainan yang boleh dibuat sekehendak dan kemahuan pihak-pihak yang di atas sahaja. Yang demikian ini lebih-lebih lagi terjadinya di dalam negeri-negeri yang lain di dalam Semenanjung Tanah Melayu ini.

Dengan adanya yang demikian itu maka tidakkah menjadi suatu kewajipan kepada saudara-saudaranya yang lain yang bermastautin di dalam negeri ini bekerjasama membentuk faedah yang baik bagi agama Islam? Jika Dato' Onn boleh mengatakan bahawa orang Islam di Tanah Melayu jahil dan bodoh maka orang Islam boleh juga mengatakan Dato' Onn dan suku sakatnya jahil dan bodoh dalam pengajaran Islam tidak mengetahui bahawa Rasullullah (SAW) telah membawa agama Islam dengan asas tidak membezakan bangsa, tidak membezakan tinggi dan rendah kerana di antara satu sama lain ialah sama – tidak ada Dato' tidak ada bangsawan yang menjadi kemegahan di dalam feudal-feudal seperti yang berlaku pada masa sekarang atau di mana juapun di Tanah Melayu sebab Allah melebihkan takwa manusia kepadanya. Jika seseorang raja redha menerima persembahan dengan perbuatan yang syirik maka yang demikian itu terpulang kepada kejihilannya bukan kepada orang Islam.

Di dalam mengerjakan Islam dan menuntut faedah-faedah Islam tidak ada kelebihan seseorang Arab dengan seseorang Ajam tidak ada kelebihan di antara kaum Syed dengan seorang Melayu, mereka itu sama, mereka itu bersaudara bertolongan-tolongan di antara satu dengan lain sakit sama sakit, bina membina walau di manajapun.

“Islam tidak melebihkan seseorang dengan kerana keturunannya atau kedudukannya di dalam masyarakat – hanya yang diberinya kelebihan kepada seseorang itu ialah kerana takwanya kepada Allah. Di dalam masyarakat ramai seseorang akan dipandang berkelebihan disebabkan takwanya juga dan kelayakkannya serta pengorbanannya kepada masyarakat itu” – kata Doktor Taha Hussain di dalam kitabnya yang bernama al-Fitnah al-Kubra.

Oleh sebab itu jika orang-orang yang tidak mengutamakan Islam dan tidak menginginkan dan tidak memberatkan Islam Walaupun ia siapa janganlah hendak mencerca atau menuduh hal agama kerana yang demikian itu semata-mata membawa fitnah, semata-mata membawa perpecahan, bukannya membawa persatuan di dalam bangsa Melayu dan persatuan di dalam Islam.

Sungguhpun perkara rusuhan di Singapura itu telah menjadi suatu perkara yang sangat besar pada masa ini tetapi

oleh kerana Dato' Onn menuduh kejadian rusuhan di Singapura ini daripada hasutan dan demikian juga menuduh kenaikan perasaan di Tanah Melayu itu dengan hasutan dan harus demikian juga tuduhannya sambutan-sambutan di luar negeri dengan hasutan daripada “orang-orang lain bukan orang Tanah Melayu dan bukan setia dan taat kepada Tanah Melayu” maka menjadikan saya terpaksa berani berkata bahawa menurut pendapat saya yang demikian itu semata-mata dusta oleh kerana perasaan agama di dalam hati orang-orang Melayu itu tidak mudah dihasut. Saya mengesyorkan supaya Dato' Onn dan mereka-mereka yang bersefahaman dengannya memeriksa ayat 10 di dalam surah al-Mumtahanah yang oleh kerana keadaan memaksa tidak payah saya tuliskan di sini maksudnya.

Kita mesti ingat bahawa persatuan yang telah kita dapati dahulu tidak lain dan tidak bukan sebabnya ialah oleh kerana kita telah merasa terhimpit dan demikian juga keadaan di dalam bulan Disember itu walaupun kita yang berfikiran waras tidak berkenan dengannya tetapi kejadian itu tidak lain sebagaimana yang saya telah pernah dikatakan kerana mereka terasa bahawa perasaan mereka telah tersentuh. Sesungguhnya sangat mendukacitakan perkataan Dato' Onn yang bolehlah disifatkan mendatangkan fitnah bahawa orang-orang luar (saudara-saudara mereka seagama) mendatangkan hasutan kepada kejadian-kejadian itu. Jika sekiranya Dato' Onn benar mengatakan hasutan itu ada maka semolek-moleknya bagi Dato' Onn mengeluarkan suatu keterangan dan bukti – bukan dengan tuduhan semata-mata.

Sekianlah dahulu kerana ketiadaan tempat – insya-Allah saya akan menulis lagi dalam perkara yang lainnya yang bersabit dengan perkara “Jemaah Menteri dan pilihan raya” dan apa kesannya kepada orang Melayu. – Sebagai penutup makalah ini saya ambik perkataan dan peringatan daripada Maulana Abu al-Kalam Azzad yang berkata: “Kemerdekaan dan kebebasan itu ialah sebatang pohon yang tidak akan subur hidupnya jika lau tidak disiram dengan air kezaliman.”

Belia hendaklah memberi salam kepada orang yang lebih tua dan orang yang berjalan memberi salam kepada orang yang duduk orang yang sedikit memberi salam kepada orang yang banyak. – al-Hadis.